

naesega ühtlase warrast üks kord ihma jänud.
Kui õige aeg tuli, sai temma omma osa.

Ühes kõis põles tulkukenne piis al ja lau-
nis suur kattel weega kemas. Piis peäl ollid
agga hea sületäis puid kuwamas, mis palla-
waks janud ja põllema kargasid. Sedda näh-
jes, jooksis pois tuppä, perremehhele ütlemä, et
puud kõis põlewad. Perremees kargas lohhe
wälja ja hakkas poisiga taplemä, et ta sedda
tuld selle kewa weega ei olle lohhe kustutanud,
mis katlas olli.

Kostis pois häddaga: „Kus tullukenne enne
olli, senna ei woinud ma tuld ennä jure
panna, sest weesi olli ka tulline ja kees jubba
hullo kombel. Keew weesi ei kustuta jo tuld,
waid sütab ennä põllema.

Ühe pidde peäl küsiti Inglise mehhe käest,
miks pärrast meie aea rahwas nenda wähe kos-
jwad? Kostis temma:

„Se tulleb sest, et keif nored naesterahwad
nenda on ehitud, kui lillikesed wälja peäl,
kes ei te tööd egga fedra, ei õmble egga nõla,

mis tänna on ja homme mahha nidetakse. Et
naad kü parreminne on ehitud, kui Salomon
emma au sees.

Härg ütles lambale: „Minna ei karda mitte
sedda, et niitja minno karmo ärraleikab!“

„Ja minna,“ kostis lammas, „ei karda
mitte, et mind sahha ehk adra ette pannakse!“

Wahhest mõni irrihammas

Söimab teist: „Sa rummal lammas!“

Agga kui et ollets lammas,
Kes siis kattaks irrihammast?

Wigi-lehti naerdajail

Polle jo siin meie mail,

Kellega ta ihho kattaks,

Külm ka siiski tedda wöttaks:

Kallew selgas, sukkad jalgas

Wammus üil ja kassuk' selgas;

Peäle se weel sööd ta lihha,

Täidad nenda omma kehha:

Mis sa sööd ja selga pannud,

Sedda teif on lammas annud!

Ühes linnas, Prantsussemaal, surri otsato
rikkas mees ja temma wenna poeg olli temma
ainus warrapärria ja mattaja.